

Pride Amsterdam wordt vooral door de gemeente betaald, maar de organisatie is in handen van een stichting. Vanaf 2023 wordt alles strakker geregeld: er komt er een nieuwe organisator, en die moet werken binnen een 'Beleidskader'. Deze bepaalt, direct of indirect, hoe Pride Amsterdam eruit moet zien. De gemeenteraad zal het Beleidskader definitief vaststellen in het najaar, eerst is er een inspraakronde.

Het concept-Beleidskader verzwijgt de vele problemen rond Pride Amsterdam, en vooral de kans op geweld. Het is opgesteld door 5.1, 2, e en 5.1, 2, e van de afdeling evenementen, en 5.1, 2, e en 5.1, 2, e van de afdeling Diversiteit. De gemeente liet ook twee onderzoeken uitvoeren, die eveneens gevoelige punten ontwijken, en agressie verzwijgen: die zijn als desinformatie te kwalificeren.

Hier een beschrijving van de structurele verhoudingen bij 'lhbtqi+', en daarna iets over de homo-emancipatie, en het structureel falen van het beleid. Deze inspraak-reactie sluit af met enkele beleidsvoorstellen.

Structurele factoren

Het Beleidskader spreekt voortdurend van een "lhbtqi+ gemeenschap" - maar die bestaat gewoon niet, ook niet als je letters toevoegt of weghaalt. Het stuk spreekt 39 keer van een 'gemeenschap', zonder enig bewijs voor het bestaan daarvan. Voor het gemak wordt 'lhbtqi+ gemeenschap' in het stuk gelijkgesteld met een 'Pride gemeenschap', maar die is er ook niet, en ook geen 'trans gemeenschap' (één keer genoemd). De gemeente kan deze 'gemeenschappen' niet afbakenen, want in werkelijkheid zijn er meerdere individuen, groepen en stromingen, met vaak tegenstrijdige waarden en ambities.

De grootste afwijking van het gemeenschapsmodel zien we bij de autochtone homo's. Die zijn veelal rechts, en de laatste jaren sympathiseerden velen met de PVV. Ze staan met name vijandig tegenover allochtonen / migranten, die ze als een homofobe massa ervaren. Vanuit hun rechtse wereldbeeld, staan ze ook vijandig tegenover 'extra letters' in de zogenaamde lhbtqi+ gemeenschap. Ze wantrouwen bijvoorbeeld queer en non-binaire identiteiten ('woke'), en zijn vaak transfoob. En ook autochtone lesbische vrouwen zijn al lang niet meer een linkse minderheid, en ook disproportioneel transfoob. Er bestaat zonder meer een lesbisch-transfobe stroming.

Deze tegenstellingen zijn voor iedereen zichtbaar op de sociale media, maar worden weggemoffeld door de Pride-organisatie, door de gemeente, en door de auteurs van het Beleidskader. Het is geen wonder dat het onder de oppervlakte borrelt, en vroeg of laat komt het tot een confrontatie. Dat is bijna gebeurd bij de Pride Walk 2022, omdat de rechtse *Roze Leeuw* wou deelnemen. Een week daarvoor, probeerde anti-trans activisten de kop van een Dyke March in Berlijn te 'kapen': ze moesten door de politie worden afgevoerd.

Ook niet uit te sluiten is een aanslag op de Pride evenementen, met name tijdens de Botenparade. Amsterdam is geen "lieve en tolerante stad" zoals het Beleidskader beweert, en de rest van de wereld helemaal niet. De Amsterdam Pride evenementen gelden als symbool van de westerse decadentie: voor Islamisten, voor Oost-Europese nationaal-conservatieven, en ook voor een reactionaire rechtse stroming in de westerse landen, dat in Nederland vertegenwoordigd is door het FvD. Een motief voor een aanslag is er zeker, ook vanuit 'inheems' rechts. Daarover zwijgen organisatoren en gemeente.

Op de achtergrond is een toenemende rechtse agressie zichtbaar, gericht op het verschijnsel transgender, en ook gaandeweg richting alle 'LGBT' minderheden. Dat heeft wellicht iets te maken met de sociale spanningen tijdens de Corona-pandemie. We zien dan ook, dat anti-lockdown activisten en complot-denkers overstappen op anti-transgender activisme. De complot-denker ziet zichzelf omringd door bedreigingen - de overheid, de WEF, de EU, de Cabal, satanisten, 5G, chemtrails, het stikstof-beleid, massa-immigratie, en nu ook transgender. Daarbij wordt absurd veel invloed toegekend aan transgender-activisten. Er is zelfs een complot-theorie, die beweert dat vele wereldleiders en prominenten transgender zijn.

De dreigende sfeer zien we vooral online, maar inmiddels ook fysiek. Dit leidt tot incidenten, zoals bij de recente anti-dragqueen acties in Engeland. Als de politie niet aanwezig was geweest, dan was het daar zeker tot geweld gekomen. Een anti-transgender aanslag vanuit de online 'shooter culture' is ook denkbaar: zulke aanslagen zijn zeldzaam, maar bloederig.

Het Beleidskader verzwijgt de agressie, en de risico's. Dat is overigens typerend voor gemeentelijke beleidsstukken - ze ontwijken alles wat tot ophef kan leiden, en het bespreken van geweldsrisico's is taboe. Het stuk klampt zich vast aan verouderde mantra's, en houdt kritiek buiten de deur. Duidelijk is het verlangen naar het vertrouwd beleid - de ouderwetse homo-emancipatie.

De homo-emancipatie

Homo-emancipatie als beleid ontstond, toen westerse overheden reageerden op de eisen van de eerste homo-organisaties. Het streven was een blokvormige emancipatie van een bevolkingsgroep, dat zelf als homogeen beschouwd werd. Het is de vraag of 'de homo's' ooit een blok vormde, maar hoe dan ook, het streven is achterhaald. We leven niet meer in de jaren '50, en de Nederlandse samenleving is anders - complex en gepolariseerd. Emancipatie, dat wil zeggen, marginale groepen toelaten tot de nationale gemeenschap, is gewoon niet mogelijk in een gepolariseerde samenleving.

Tijdens de gouden jaren van de homo-emancipatie, werkte de overheid samen met de 'homo-organisaties' zoals het COC. Nu verlangt de overheid naar een homogene 'lhbtqi+ gemeenschap', dat braaf emancipeert onder leiding van lhbtqi+ organisaties. Maar die lhbtqi+ organisaties zijn er ook niet echt - het zijn gewoon de oude homo-organisaties, die hun naam (en hun subsidie-aanvragen) hebben aangepast.

Inspraak reactie Pride beleidskader

Vanaf het begin hebben homosexuele mannen de dienst uitgemaakt, bij wat toen nog de homo-beweging heette. Lesbische vrouwen werden ooit als bijzaak daaraan toegevoegd, en hebben die status van 'toevoeging' nooit overschreden, in de mainstream westerse homo-organisaties. Pas vanaf de jaren '90 werd aandacht geschonken aan minderheden, die niet onder de noemer 'homo en lesbisch' vallen. Het is niet eens gelukt, om een gemeenschappelijke naam te vinden voor de uitgebreide doelgroep, en daarom werden onhandige afkortingen gebruikt, zoals 'lhbtq+'. De uitbreiding gaat niet van harte, vooral omdat de traditionele kern van de organisaties het ervaart als dwang van buitenaf.

Maar ook al zou het organisatorisch goed gaan, het streven naar een 'lhbtq+ gemeenschap' is principieel fout. Alle streven naar gemeenschap betekent onvermijdelijk dwang, en onderdrukking van minderheden. Dwang vanuit de overheid is er ook, wanneer niet-homo's in een dwangbuis van 'homo-emancipatie' worden geperst, dat voor hun geen relevantie heeft. We hebben overigens geen verdere emancipatie nodig - het is achterhaald, en het heeft geen nut in een gepolariseerde samenleving. De prioriteit zou moeten liggen bij de bescherming van kwetsbare minderheden tegen hun vijanden, ook desnoods met persoonsbeveiliging. Dat vereist ook erkenning van het falen van de politie en het OM, die deze minderheden onbeschermd lieten.

Kritiek op de homo-emancipatie wordt als schokkend ervaren, en dat geldt ook voor kritiek op Pride Amsterdam. Het wordt onterecht als heilig beschouwd, ondanks zijn ontstaan als (commerciële) homo-feest. Weerstand is echter legitiem, en niet alleen vanwege de commercie. Weerstand tegen de autochtone 'homo-gemeenschap' is zeker legitiem, omdat rechtse homo's integraal onderdeel zijn van die gemeenschap. Homo's zijn noch automatisch links, noch automatisch goed, noch automatisch zielig. Vanuit een structureel-theoretisch perspectief zijn emancipatie-bewegingen wel links, want ze richten zich tegen de gevestigde belangen van mensen met meer macht. Dat houdt echter niet in, dat de emanciperende bevolkingsgroep zelf links is. Weerstand tegen de autochtone 'lesbische gemeenschap' is eveneens legitiem, omdat deze lesbisch rechts omvat. Niemand met een geweten, zou zich met deze 'gemeenschappen' identificeren.

Het volgt dat het legitiem is, om zich te keren tegen Amsterdam Pride, voor zover het een manifestatie is van deze pseudo-gemeenschappen, en ook wanneer specifieke rechtse groepen en individuen deelnemen. Omdat het bij confrontaties tot geweld kan komen, is een helder standpunt nodig, maar ook hier laat het Beleidskader het afweten. Bang voor negatieve publiciteit, en bang voor subsidie-verlies, ontwijken ambtenaren en organisatoren de ethische kwesties rond Pride Amsterdam.

Inspraak reactie Pride beleidskader

Afsluitend enkele beleidsvoorstellen, niet beperkt tot Pride Amsterdam ...

- Pride Amsterdam is achterhaald en moet verdwijnen. Omdat het grotendeels afhankelijk is van gemeentelijke subsidie, is een subsidiestop de aangewezen manier om dat te bereiken.
- De gemeente Amsterdam moet de polarisatie en verdeeldheid in de stad erkennen, en afstand nemen van desinformatie, dat Amsterdam als een tolerante stad afschildert.
- De gemeente moet het bestaan erkennen, van anti-transgender en anti-woke stromingen, en ook de intensiteit van anti-transgender haat en woede.
- De gemeente moet formeel erkennen dat er geen 'lhbtq+ gemeenschap' bestaat, en het streven naar gemeenschap, dat altijd repressie inhoudt, afwijzen.
- De gemeente moet het historisch falen van de traditionele homo-organisaties in Nederland erkennen, hun traditionele communautaire ideologie verwerpen, en afstand nemen van de homo-subcultuur, dat een voedingsbodem werd voor rechtse ideologie.
- De gemeente moet afstand nemen van het verouderde streven naar homo-emancipatie, en ook van het homo-huwelijk als icoon van dat streven.
- De gemeente moet geen gebruik maken van pseudo-medische definitie van 'vrouw', 'homo', en 'lesbisch', die recent verzonden zijn vanuit anti-transgender motieven.
- De gemeente moet anti-transgender geweld en intimidatie veroordelen - ook als deze afkomstig zijn van homo's, ook als deze afkomstig zijn van lesbische vrouwen, en ook als deze afkomstig zijn van de vrouwenbeweging.
- De gemeente moet de legitimiteit van geweld tegen transfobe aanvallers erkennen, conform artikel 41 WvS.
- Burgemeester Halsema moet afstand nemen van haar standpunt, dat de grondrechten van anti-transgender activisten zwaarder wegen dan het leed van hun slachtoffers.
- De gemeente moet een helder anti-terf beleid formuleren: 'terf' is niet langer beperkt tot transgender kwesties, maar staat voor een bredere reactionaire rechtse stroming.
- De gemeente moet rechtse anti-trans organisaties - zoals de Britse *LGB Alliance* en de Nederlandse *Stichting Voorzij* - weren en tegenwerken.
- De gemeente moet het anti-transgender manifest '*Women's Declaration International*' afwijzen, en ambtenaren die het onderschrijven ontslaan.